

Bastiaan Ragas

Maar je krijgt er wel heel veel voor terug

VADERVERHALEN

Bastiaan Ragas

Maar je krijgt er wel heel veel voor terug

2013
Utrecht

© 2011/2013 Bastiaan Ragas

© 2011/2013 A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Omslagbeeld

Nick van Ormondt

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

Dit boek is speciaal uitgevoerd in een

lettertype voor mensen met dyslexie:

dyslexie regular en bold / van studiostudio

Meer informatie over het lettertype en andere

hulpmiddelen bij dyslexie vindt u op www.lexima.nl.

NUR 850

www.vipboeken.nl

De vaderverhalen in dit boek zijn gedeeltelijk gebaseerd op de columns van Bastiaan Ragas in Flair.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor Tooske,
die mijn slechte grappen altijd kan waarderen
&
Voor Sem, Leentje, Fien en Catoo
'Jullie zijn het licht van mijn ogen',
ik voel me ongelofelijk rijk dat ik jullie vader mag zijn.

Inhoud

1. Het grote taboe	9
2. BFV is een schimmelige huidziekte	25
3. Foei	37
4. The Evil Endorphine Eye	48
5. Ouder worden, ouder zijn	59
6. Dagdromen	71
7. A real man	80
8. Polderen met kleine koters is kolder	90
9. Vriendschap is op zich een mooi ding	103
10. Vaders, zonen en vakanties	114
11. Ken uzelf, zoals ook anderen u zien	126
12. Doe wat met de dingen	133
 Baie dankie!	 143

1

Het grote taboe

Datgene wat allang bekend is in bepaalde kringen gooi ik nu naar buiten. Zonder enige scrupule, omdat de waarheid gehoord moet worden. Net als bij WikiLeaks zit niet iedereen daarop te wachten. Maar **don't shoot the messenger**. Dit is namelijk het verhaal dat mannen elkaar vertellen. In de kroeg, per sms en door begrijpend te zwijgen of te knipogen. Het verhaal over hoe hun vrouw een hormonaal monster werd, hoe er geen inspraak meer was, hoe lastig het is voor mannen om hun leven om te gooien en in te richten naar een baby en gezinsleven. Of hoe de positie van **Alpha male** in één ruk werd ondermijnd door een larf van twee centimeter.

Onze kleinste was nog geen dag oud of ik hoopte al dat ze nog een dag ouder zou zijn. Ik weet het, het klinkt niet heel erg aardig, leuk en sympathiek, maar ik ben dus zo'n vader voor kinderen van één jaar en ouder. Nu lijkt mij dat niet erg fijn om te horen als moeder van een pasgeboren baby, dus ik hou me stil, maar mijn vrouw weet natuurlijk allang hoe bij mij de hazen lopen. Vannacht gaf ik mijn kleine nieuwe meisje net iets te lang knuffelkusjes op dat heel mooie, verenzachte bolletje, toen mijn vrouw riep: 'Hé pas op, ze is nog lang geen één.'

Ik troost mijzelf, en haar hoop ik ook, met de gedachte dat de meesten van mijn vrienden die vader zijn dat

gevoel met mij delen, maar niet wereldkundig maken. Misschien is dat ook wel het verstandigst. Het is het grote niet uitgesproken, en door veel vaders erkende taboe. Ik wil daar als verdediging wel bij aantekenen dat kinderen gelukkig langer één jaar en ouder zijn dan andersom en de balans op een mensenleven dus toch redelijk positief uitslaat. Maar dit zijn allemaal ontzettend domme teksten voor een man die net een wereldwonder in zijn armen heeft. Dat weet ik allemaal wel. Daar gaat dit verhaal nu eenmaal niet over. Dit is het verhaal over hoe naïef papa was. Hoe hij ervan overtuigd was dat zijn ‘oude’ leventje straks wel weer terug zou komen. Vrij vertaald naar de klassieker van R.E.M.: *It's the end of the world as you know it...* Alles van voor die ene eerste celdeling wordt nooit meer zoals het was... Dat hoeft helemaal niet erg te zijn. Sterker nog, als het zo'n enorme ramp was geweest had ik inmiddels wel een condoom gekocht en gebruikt. Nee, de verandering is prachtig, magnifiek en geweldig. Maar de transitiefase was iets makkelijker geweest als ik eerder had geweten wat mij te wachten stond.

Dit verhaal is voor de verandering niet alleen geschreven voor de vrouw. Daarvoor staan er al 983.001 boeken over zwangerschap, opvoeding en ouder-kindrelaties in de bibliotheek. Nee, het is tijd voor wat anders. Dit is een boek over de wereld van baby's, hormonen en opvoeding door de ogen van de andere helft: de man. Maar daarom is het niet minder bedoeld voor vrouwen. Als vrouw ben je in elk geval gewaarschuwd. De vrouw van die man die tijdens de

zwangerschap zelden of nooit wordt gevraagd hoe het met hem is. De man die vol ongeloof en irritatie wordt aangekeken, of gecorrigeerd, als hij zegt dat hij de zwangerschap en bevalling niet leuk vond. ‘Hoe dacht je dat het was voor jouw vrouw?’ Ook ligt het gevaar op de loer dat mensen die heel erg graag kinderen willen krijgen maar bij wie het niet lukt het onbegrijpelijk vinden dat je het überhaupt hebt over ‘hoe zwaar het krijgen van kinderen is’. Het uitgangspunt van dit boek is dat dingen naast elkaar kunnen bestaan, zonder dat de erkenning van het een de ontkenning van het ander zou betekenen. Want ja, natuurlijk zijn de rol, positie en ervaring van een vrouw volledig anders dan die van een man. Maar daarom is zijn verhaal niet minder waar. Zijn ervaring is fysiek minder pijnlijk, dat wel. Eens!

Maar na het krijgen van vier kinderen in totaal verschillende fases in mijn leven is het voor mijn gevoel hoog tijd dat ik het taboe rond de roze wolk van de metrovader resoluut doorbreek. Met het gevaar dat ik als bot, ongevoelig en hufteerig word weggezet. Het moet maar. Tijdschriften, televisieprogramma's vol tips, gevoelige interviews en handreikingen voor zwangere vrouwen. Het taboe dat een man niet mag zeuren... Nee, natuurlijk, de man draagt geen kind, de man is niet misselijk, de man hoeft niet over te geven (zolang hij tegen bloed en nageboorte kan), maar de man is ook maar een mens. Sterker nog, een man is een zwakker en ietwat kleinzeriger mens dan een vrouw. Vraag het aan iedere tandarts, dokter en moeder. Jongetjes hebben ook vaker, meer en langer last van pijn. Want een man wordt door Moeder Natuur niet geholpen met

een wat hogere pijngrens en hormoonbehandeling. Nee, mannen moeten het helemaal zelf doen, op karakter. En dat hebben de meeste mannen in overvloed, karakter. Alleen is dat karakter in het algemeen nog niet meteen ‘in tune’ met het krijgen van baby’s en alles wat daarbij hoort. Gelukkig komt het meestal allemaal goed, maar het is eerder een mammoettanker die gekeerd moet worden dan een foto draaien op een iPad. Kortom, het duurt allemaal wat langer bij een man.

Daarom schrijf ik hier een ‘pamflet’ voor al die mannen die niet van het type ‘metroman’ zijn. Ik denk dat de metroman nog wel het verst ligt van hoe een man werkelijk in elkaar zit. De metroman is eigenlijk een soort androgyne David Beckham; de man die met alles meevoelt, een perfect ontwikkeld gevoel voor mode heeft, graag naar de pedicure gaat – want eeltvoeten zijn niets voor een man –, zijn benen laat harsen en in de sportschool aan zijn torso werkt. Als hij een baby krijgt draagt hij die natuurlijk in de Björn Borg-draagzak, loopt op Birckenstocks en heeft ter compensatie nog wel een Keltische of Balinese tattoo en is vol begrip, gevoel en tederheid. Een metroman wil nooit seks op het verkeerde moment, boert en snurkt niet en laat nooit zijn onderbroeken slingeren. Die man heeft geen enkel boek of pamflet nodig want die voelt en begrijpt toch alles al. Nee, ik schrijf voor het meest voorkomende type man. De man met gevoel en levenslust maar die de zwangerschap als periode nou niet helemaal geweldig vindt. Om het subtiel uit te drukken. Niet omdat hij last heeft van zijn rug, zijn buik, van aambeien, slapeloosheid,

zwangerschapshormonen, in- en uitscheuren om daarna weer ingenaaid te worden en andere ellende waar de vrouw doorheen moet. Nee, dat niet, maar de man die simpelweg last heeft van de ongezellige tunnel die zwangerschap heet. De Gotthardtunnel van de liefde, een tunnel van seksloze maanden zonder zichtbaar, of nog beter voelbaar licht aan het einde van die tunnel. Donker, koud, eenzaam... Zo'n tunnel... Daar heb ik het over...

Als je vader wordt is je oude leven weg en komt het nooit, maar dan ook nooit meer terug. Iedereen die dat bagatelliseert, die liegt. Het is geen ramp om te veranderen, alleen is het wel leuk om het van tevoren even te weten. Zodat je je kan voorbereiden op het ergste en ja, zoals altijd, valt het dan uiteindelijk best mee. Maar het besef dat het krijgen van een kind betekent dat je voor de rest van je leven alles deelt met een ander mens is iets wat bij mij insloeg als een bom. Je leeft niet alleen je eigen leven meer. Nee, je gaat jouw eigen leven delen met je kind. Jouw leven is opeens niet meer alleen van jou. Van wat je gaat eten tot hoe laat je naar bed gaat, waarheen je op vakantie gaat en wanneer en hoe je seks hebt met je vrouw: alles wordt anders en mede bepaald door een nieuw mens in jouw leven. Je bloedeigen kind. Zijn poepje, papje en stapje bepalen vanaf het eerste moment jullie agenda's. Je kan alleen nog werken tussen de 'werkelijk belangrijke' bedrijven door, je zult afscheid nemen van 'party maken tot de morgen' en je citybike wordt bijna zeker ingeruild voor een oerdegelijk en seksloos 'herenrijwiel' met kinderzitje. Of je blijft

natuurlijk nog even in een fase van totale ontkenning, **no worries...**

Dit is niet alleen het verhaal hoe het krijgen van een kind mij verrijkt, verankerd en emotioneel verdiept heeft – al die dingen die ook waar zijn. Dit is het verhaal dat niemand hardop vertelt. Wat ze je wel op het hart drukken is: ‘Je krijgt er wel heel veel voor terug.’ Allemaal leuk en aardig, maar ik wil geen koehandel. Ik wil niet ruilen. ‘Hier is mijn leven, alsjeblijft, doe er maar mee wat je wilt en de tegenprestatie is een vaag “je krijgt er wel heel veel voor terug”.’ Wát krijg ik er dan voor terug? Ik raakte bij mijn eerste kind volslagen in paniek. Niet in een soort psychose, ik heb niet geschreeuwd om hulp of gehuild uit wanhoop. Nee, het gebeurde in stilte. In de eerste weken was ik vol adrenaline, ontzag en slaapgebrek. De spanning van de zwangerschap, bevalling en de immense verandering zorgden voor genoeg afleiding. Na de tweede en derde waren de gevolgen al beter te overzien. Net als een veulen dat eerst nog bokt en zich daarna rustig over alle hindernissen laat leiden. Ik weet het, ik weet dat ik nu het gevaar loop volledig belachelijk en verwend te klinken. Het zij zo.

Volwassen worden dwingt mij om ‘volgende fases’ in te gaan die ik vooral associeer met o zo praktisch, saai en suf. Zo werd eerst mijn overjarige studentenfiets bij het grofvuil gezet. Daarna kwam de onvermijdelijke vermaledijde herenfiets en toen de nog veel ergere bakfiets. Maar daar bleef het niet bij, het veranderingsproces werd volledig doorgetrokken. Want ook de strakke Italiaanse Fendi-designbank moest eraan

geloven en week voor een ‘kidsproof’ plofbank met uitwasbare afhaalhoezen. En als laatste moest mijn auto eraan geloven. Mijn classic zilvergrijze Porsche uit 1970 met popsterallures was te gevaarlijk en werd na de tweede ergens in een bollenschuur geparkeerd met een kleed erover. Maar na ons vierde hummeltje werd ook mijn ultieme freudiaanse grote oude macho Range Rover tot schroot verklaard. Want vier van die veilige door de ANWB goedgekeurde kinderstoeltjes met het formaat van een schietstoel passen onmogelijk in die auto. Dus nu zijn we onderweg met een family-bus die zo groot is dat ik collegiaal gegroet word door alle buschauffeurs van Connexion. Ook hebben we een skikoffer op het dak, omdat de kindervan van maanlanderproporties de volledige achterbak in beslag heeft genomen, en zijn de ramen van boven tot onder beplakt met plakplaatjes... Plakplaatjes!

Waar waren mijn echte grote carrièrekansen, **anything is possible**-gevoel en **the world is yours**-vibe gebleven? Weg waren ze, verdwenen als sneeuw voor de zon, zonder dat ik er erg in had gehad.

Een bevalling is voor een vrouw, althans dat is mij verteld, een afschuwelijke maar grootse overwinning op pijn. Voor een man is het vooral het unieke flapdrolmoment. Want alles wat je doet of zegt is een aanfluiting. ‘Lieve schat, hou vol, we zijn er bijna, rustig blijven ademen, euh... heb je ook zo’n zin in pizza?’ Alles wat je zegt is stom, dom en overbodig. Er alleen zijn, wat voor de meeste vrouwen toch echt meer dan genoeg is, dat voelt niet goed. Het is een onzinnig idee dat je invloed op de pijn, duur en het

verloop van de bevalling zou kunnen hebben. Maar dat is grote onzin, en het pijnlijke is, je weet dat dondersgoed. Dus aai je maar door haar haar, laat je je handen fijnknijpen terwijl je vingers langzaam blauwpaars worden en negeer je zo veel mogelijk dat stemmetje in je hoofd dat zegt: ‘Oelewapper, weet je niets beters te doen? Doe wat, wees een man, help je vrouw...’ Nee, als een zak potgrond sta je naast haar en weet je niets beters te doen dan lijdzaam toezien hoe je vrouw een olympischbevallingstraject aflegt. Om eerlijk te zijn ben ik altijd zo doodsbang dat er iets verkeerd gaat dat ik elke keer weer een beetje zenuwachtig grappig probeer te doen. Ja, ik weet het, niets zo dodelijk als grappig ‘doen’. Zeker bij zoiets intiems en heftigs als een bevalling. Ik weet het, ik weet het, maar het gebeurt me. Het overkomt me gewoon. Zoals mijn zoontje van negen altijd moet lachen als hij nerveus is. Na dertig jaar ben ik dus ook niet veel verder gekomen dan juist net de verkeerde dingen te zeggen op het moment suprême. Toen mijn vrouw aan het bevallen was ging ik op YouTube zoeken naar stand-upcomedyfilmpjes met als onderwerp ‘horrorbevallingen’. Gewoon, om een beetje in de stemming te komen. De verloskundige, volgens mij een zeer ervaren vakvrouw, keek vol ongeloof naar mij toen ik hard lachend naast mijn vrouw zat. Toen ons eerste dochttertje net geboren was, was ik zo onder de indruk dat het eerste wat ik riep was: ‘Ik wil er nog een!’ Die reactie werd door mijn vrouw, die mij natuurlijk al langer kent, niet als heel opmerkelijk gezien. De plaatselijke kraamhulp en verloskundige keken wel wat ongemakkelijk bij zoveel geëtaleerde gevoeligheid, op

een wellicht niet zo'n gepast moment. Ik denk dat mijn vrouw alleen maar dacht: zolang hij het naar zijn zin heeft, valt hij mij tenminste niet lastig met goedbedoelde pufadviezen.

Want ja, ik ben meegegaan op alle soorten pufcursussen en zwangerschapsgym. Nee, niet meteen. Ik had al zoveel horrorverhalen gehoord van vrienden dat ik niet echt stond te springen. Maar ja, niet weten wat er moet gebeuren op het moment suprême leek me ook niet echt een optie. Dus na een kleine overwinning op mezelf riep ik manmoedig: 'Natuurlijk ga ik mee, schat, dat is wel het minste wat ik kan doen.' Op het onmogelijke tijdstip van halfacht, waardoor je nog naboerend van het avondeten half hijgend aankomt. Gezellig snel wat koffie uit de automaat om dan samen met nog tien paartjes naar binnen te schuifelen in de sfeervolle, tl-verlichte multifunctionele bewegingsstudio. Na een wat ongemakkelijk voorstelrondje ('Ah, ja, ik dacht al dat ik jullie herkende') mag je samen met de rest op de knuffelmatras. Terwijl je vrouw op haar handen en knieën zit mag jij erachter plaatsnemen om haar 'op z'n hondjes' te masseren. 'Gelukkig' staat er een rustgevend loungeachtig hip pingelpangelmuziekje op en staan er overal pinewood geurstokjes te geuren. Nou, dat helpt natuurlijk enorm om de stemming er echt goed in te krijgen. Ik kijk om mij heen en zie hoe sommige collega's gegeneerd hun vrouwen 'feng shui' onder handen nemen. Met liefdevolle aanwijzingen masseren ze de heupen, billen en bovenbenen. 'Heel goed, mannen, geef je liefde door, en vrouwen, voel de warmte en ontspan.' Ik probeer niet te kijken maar ik

kan er niets aan doen. Ik zie via de spiegels hoe een van de mannen, die nota bene op Harm Edens lijkt, zijn vrouw stevig beetpakt om haar te masseren. Het is al genoeg om het startschot te geven voor een award winning expliciete docusoap in mijn hoofd. Ik kan je verzekeren, dat zijn beelden waar niemand op zit te wachten. Maar ja, zet die filmprojector in je kop maar eens stil. Dat is hetzelfde als tegen iemand zeggen: ‘Denk niet aan een zwarte ijsbeer.’ Precies, je ziet een zwarte ijsbeer. Ik zie dan ook echt alles voor me. Mijn fantasie is enorm en er is geen houden meer aan. Mijn belevingswereld is veel sterker dan wat mijn twee ogen werkelijk zien. Mijn ‘derde’ oog, gesitueerd in mijn rechterhersenkwab, geeft alles haarscherp weer. Er draait een volledige korte film af, inclusief alle dialogen, geluiden en achtergrondmuziek. Mijn derde oog is mijn eigen Steven Spielberg en Tuschinski Theater ineen. Maar in dit geval speelt er een amateur xxx adult movie in een plakkerige pornobioscoop in mijn kop met ‘Harm Edens’ die eens lekker van bil gaat. Ik probeer te negeren hoe hij naar ons kijkt. Hij is ook niet gek – en ook een man. Ik weet dat hij al een aardig beeld begint te krijgen van de ontstaansgeschiedenis van ons kind. Ja, dit ontspant enorm, echt een goed idee, zo’n cursus. Mijn vrouw heeft meer geduld dan ik en vond het toch wel verstandig om de eerste pufcursus af te maken; alles was nog nieuw en daarom werd elke cursus uitgeprobeerd. Maar na de eerste les van de yogacursus Moeder & Kind was zij er ook wel klaar mee. Half giechelend kwam ze binnen en riep: ‘Bas, vanavond draaiden ze op de achtergrond heerlijk rustgevende muziekfragmenten van hysterische

dolfijnen. Ondertussen moest ik me voorstellen dat ik vanuit mijn stuitje een rode wortel van energie had die ik voelde groeien en de grond in moest denken.’ Die rooie bospeen-les was voor haar ook meteen de laatste van die cursus.

Ik zie weleens vrienden van mij en stoere aanstaande vaders. Die hoor ik denken en zeggen: ‘Moet die babykamer echt vier maanden van tevoren af? Hebben we echt een aankleedkussen, molton en nappywrapper nodig? En waarom wil je van alles het duurste?’ Ja, lieve vriend, doe jezelf en het proces een plezier en vraag niet waarom: dat moet nu eenmaal. Vrienden die dapper en hoopvol hun best doen om zichzelf ervan te overtuigen dat een baby niets zal veranderen. Althans, niet wezenlijk. Zij blijven elke week uitgaan, drinken net zoveel als ze nu doen en weten dat alleen bejaarden graag voor tieners in bed liggen. Zo onnozel was ik ook bij mijn eerste. Dus nu hoor ik het aan en laat ik ze al blatend in een vrije val in de afgrond storten waar ze eerst zullen belanden in de totale paniek van slapeloze nachten, luiers en onmacht. Ik laat ze wezenloos om zich heen kijken met een verstarde panische grimas om hun mond, in een huis dat is overgenomen door kraamhulp, vroedvrouw en schoonmoeder. En dan, als ze terugveren alsof ze aan een bungeekoord hangen, zie ik de paniek omslaan in euforie... Wat een wonder, wat een liefde, wat een gevoel... Langzaam worden ze ook overgenomen door de grootsheid van het leven, liefde en overgave... Voor even kunnen ze zich wentelen in een overgave die ze bijna verdooft. Even worden ze meegenomen in een roze wolk van overmacht.

Dat ongelooflijke wonder zorgt ervoor dat ze 's nachts niet kunnen slapen en zich afvragen hoe ze de dag in godsnaam moeten doorkomen met drieënhalf uur slaap. Hartstikke leuk als dan elke dag oudtantes en ik weet niet wie op de stoep staan om het wereldwonder te komen aanschouwen. Beschuit met die niet te eten muisjes overal in huis en elke keer weer die teksten: 'Ooo, het is net je moeder toen zij jong was' of: 'Goh, zij lijkt eigenlijk op niemand maar die oortjes hebben wel iets van haar vader'. Wat een onzin, alsof een kind dat net ter wereld is gekomen sowieso ergens op lijkt. Je schrikt je rot de eerste keer. Sommigen zijn rood, anderen paars of zitten onder het bloed, bloedstolsels, huidsmeer en een dikke vette witte gele laag huidvet op hun vaak enorm ingedeukte hoofdjes. In de film zijn ze altijd mooi roze en fris schoongewassen als ze geboren worden. Nou, da's in de praktijk wel een beetje anders. Maar ik dwaal af: je staat dus wankelend naast dat wiegje na een week van chronisch slaapgebrek, al die onzin aan te horen en nee, lieve mensen, dat is niet per definitie alleen maar leuk. Intens, heftig en groots, dat wel. Maar leuk?

Een mens kan ruim zestig dagen zonder eten, maar na tien dagen zonder slaap gaat een mens dood. Voor alle duidelijkheid, dit zijn gemiddelden: **don't try this @ home**. Slapen is een noodzaak die schromelijk wordt onderschat in onze westerse samenleving van rennen en plannen. Sterker nog, de Romeinen gebruikten slaapgebrek al als de ultieme martelmethode: **tormentum vigiliae**. In Guantánamo Bay werden krijgsgevangenen gehersenspoeld, waarbij slaapgebrek het belangrijkste hulpmiddel was.

Mensen die te weinig slaap hebben kunnen last krijgen van een depressie, hebben in toenemende mate het gevoel dat er iets gebeurt achter hun rug om en raken sneller geïrriteerd, geprikkeld en afwezig. Zonder eten, liefde, seks, gin-tonic, muziek en films schijn je zelfs nog best lang te kunnen. Maar na vier dagen zonder slaap ga je eerst hallucineren en na nog een weekje ga je hartstikke dood. En dat maakt de eerste jaren van het ouderschap zo tricky. Want je hele leven verandert in een tempo waar je sowieso duizelig van zou kunnen worden, maar dat ook allemaal zonder dat meest essentiële ingrediënt van geluk en stabiliteit: voldoende slaap.

Eerlijk is eerlijk... Gelukkig doe je het allemaal niet alleen. En dan bedoel ik niet de geestelijke ondersteuning van vroedvrouw, consultatiebureau en GG&GD die je als aanstaande vader krijgt. Nee, die instellingen zijn er voor je vrouw en jullie kindje. Jij zit natuurlijk wel bij al die gesprekken. Want natuurlijk hoor je er als vader helemaal bij, ja, je hoort er net zo bij als Vader Abraham in een gouden speedo bij de MTV Awards. Nee, ik bedoel je bloedeigen vrouw (let op: lees vriendin, draagmoeder of partner) is er natuurlijk ook nog. Maar voor vrouwen is het allemaal toch net een beetje anders... Want moeders krijgen natuurlijke anabolen toegediend. En niet zo'n klein beetje ook. Een kleine knal op Google en je krijgt de lijst van alle hormonale drugs gepresenteerd. Let op, hier komen ze: HCG-hormoon, oestrogeen, progesteron, oxytocine, prostaglandine, prolactine en als klap op de vuurpijl de endorfinen. Die hormonen worden allemaal door Moeder

Natuur gratis en voor niets aan alle moeders gegeven. Als een biologische methadonbus waar de behoeften aan moeders automatisch worden verstrekt. Vaders niet, nee, vaders moeten het helemaal alleen doen. Tot nu toe!

Nu zit ik sinds de geboorte van ons laatste baby'tje behoorlijk met mezelf in de knoop. Want wat gaan we doen? Dit is echt de laatste in de rij. Ik kreeg in 2002 een jongen met mijn toenmalige vriendin en daarna met mijn vrouw drie meiden in vier jaar tijd. Cold turkey, zeg maar. We wilden allebei een groot gezin. Niets zo mooi als een grote tafel vol familie, herrie, eten, drinken en verhalen. Dus toen het leven ons het cadeau van vier kinderen had gegeven was het meer dan genoeg. Vier, het is een kwartet. Wij zijn meer dan compleet. We hebben een 'superplus' pakket van het leven gekregen en dit was echt de allerlaatste baby. De kleinste is nog geen jaar oud. De hormonen zijn min of meer het huis uit. De kinderen zijn gezond... het is mooi zo en ja... don't push your luck zei een oom van mij. 'Euh, ja thanx voor de tip oom Walter, en by the way... leuke woordkeus.'

'En heb jij het al laten doen...?' is een vraag die ik de laatste tijd krijg. Van vrienden maar ook van relatief onbekende mensen. Althans, het zijn niet de mensen met wie ik dit soort medische ingrepen wil bespreken. Ze bedoelen of ik mijn zaadleider al heb laten afbinden. Een klein knipje door de peesachtige zaadbuisjes, die daarna aan beide kanten worden dichtgeschroeid. Het klinkt pijnlijk maar ook heel vies. De peesachtige zaadbuis klinkt

een beetje als een inktvisring die je door moet bijten. Zo'n taaie, rubberachtige substantie. Bah en au tegelijk... Ik vind het ook nogal een vraag, zeg. Alsof ik die bijna wildvreemde ouders op het schoolplein van mijn kinderen wil bijbabbelen over onze anticonceptiemethodes. 'Nee hoor, wij hebben sinds kort alleen nog maar orale seks' of: 'Ach, weet je wat het is, met al die kinderen en werk, het komt er eigenlijk niet meer zo van'.

Sommige onderwerpen prikkelen mijn fantasie, of beter gezegd mijn 'derde oog' ook te veel. En ik vermoed dat mijn geliefde oom Walter dat ook heeft. Seks, de dood en medische ingrepen zijn de ultieme brain-triggers. Dus een sneetje, knipje, of zoals een vriend uit het oosten van het land zegt 'n knupske is de meest expliciete combinatie mogelijk. Het is een medische ingreep die alles te maken heeft met seks en uiteindelijk ook met de dood. Volgens biologen is het 'onze enige taak op deze wereld': jezelf voortplanten. Als ik dat niet meer kan, wat ben ik dan nog waard als man? Helemaal niks? Zoals Van Kooten en De Bie al riepen: 'Het is een vingerhoedje stijfsel,' maar dan alleen nog maar gevuld met zaadvloeistof en prostaat. Maar geen zaadcel meer in te vinden. Mijn genenbron zal zijn opgedroogd. En ik, ben ik dan een treurige echo van de Bokito-bevruchtingsmachine die ik ooit was? Zonder vruchtbaar zaad ben ik volgens die biologen dus eigenlijk morsdood. Grote onzin, ik weet het. Alsof klaarkomen zonder bevruchting niet de moeite waard zou zijn. Ha, dat is al zeker niet waar. Alsof een leven zonder kinderen ook niet zeer waardevol kan worden ingevuld. Genoeg voorbeelden in mijn omgeving van

kinderloze echtparen en singles met zeer interessante, leuke en bijzondere levens. Maar ja, ik heb kinderen, ik zou nog meer kinderen kunnen krijgen... Waarom kan ik ook niet alle mogelijkheden openhouden, zoals Charlie Chaplin en de gewelddenaar en acteur Anthony Quinn die respectievelijk op de prachtige leeftijd van vierenzeventig en eenentachtig ook nog kinderen kregen? Je weet namelijk nooit hoe het leven kan lopen, dat is mij de afgelopen jaren helaas wel duidelijk geworden. Ook al wil je het niet, het leven speelt met ons als een kat met een balletje. Dan zou je toch gek zijn om sommige wegen zelf al af te sluiten als je daar nog helemaal niet aan toe bent.

Mijn vrouw kan wel de kuierlatten nemen met die ‘leuke cameraman’ of er kan net een boom verkeerd vallen tijdens een hevige voorjaarsstorm. Met alles moet je rekening houden, zonder je leven al te veel te willen sturen. Dus heb ik natuurlijk ook nog even gegoogeld op ‘sterilisatie’ en op ‘complicaties bij sterilisatie’. Ja, stomme zak, dat moet je natuurlijk ook niet doen. Bij de eerste hit ging het al mis: ‘De ingreep was zo “gepiept” maar na drie dagen zwol mijn balzak op als een pompelmoes.’ Een pompelmoes... Au, au, au, ik wil dit niet! Maar andere dingen wil ik simpelweg ook niet meer. Geen prietpraat meer bij consultatie-bureaus, gynaecologen en bezoeken aan de Prenatal. Geen slapeloze nachten, geen zwangerschappen en geen bevallingen meer. Niet voor mijn vrouw, voor mij en ons. Over en uit. Dus blijft de vraag toch bestaan. Als je toch zo happy bent met je grote gezinnetje... Kom op, man... Eén klein knipje maar...